

JOVAN ZIVLAK

Óceán

aki fellázad a császár
ellen császári kard által vész el.
így tartja a hagyomány. a palotához közeledvén
koronát láttak
ha ragyogása szűnik fáklyát gyűjtanak
ha kialszik a fáklya meggyújtják szívüket
és elégnék a sötétben. elvész aki fellázad
a consulok ellen. a palotához
közeledvén consuli leplek lobogását hallották
ha letépik a jelvényeket megmarad kezük
ha kezük lehanyatlík odúban végzik.
akik az erőd ellen merészkednek
udvarról udvarra árulásba botolnak.
az árulásból a szív sötétjébe esnek
emlékezetük abból sohasem lép ki.
akik elfordítják a fejeket és eltérítik
a vezér hangját az írnokok fülétől
letépik a lobogókat és rongyokba öltöztetik
azt aki levegőt adott és meséket mesélt nekik.
akik egyedül annak az istennek dalolnak ki dalba
számúz minden más istent
tűz és fenyegetés keríti őket
és kialszik hitük ahogy kialszik a zsarátnok
az óceánban.

de egyetlen történet sem hiteles
egyetlen zsarnok sem veszejtetett el
egyetlen kivégzett sem végeztetett ki
a consulok még intézik a papírokat és kihallgatják
a beszélgetéseket
a praetorok üléseznek és nem látják
hogymég egyetlen ütközet
sem nyeretett meg
hogypuszták a puszták
és nyüzsgők a városok
hogy felügyelnek mindenkit
és erről senki sem beszél.

árnyak gyűlnek az előcsarnokokban
kik nem ismerik fel a caesart
nem ismerik fel szokásait nem látják özvegyeit
sem a pajzsokat a szorosokban
sem a lobogókat a városokban
sem a holtakat a pusztákban
sem a szegényeket a menedéken
nem látják a közelből vetett ajándékot
nem látják a győzelemhozó haragot
sem a messzeséget szelídítő ünnepet
ami összeköti a köthetlent
és ő már kis híján az örültek közé való
kik saját örömeikre lefejezik őt.

Sziget

sohasem ért véget a háború. emlékszem a hajnalra melyen
elhagytam az otthonom. jelen volt mindenhol. fejszét vágott
az ajtófélfába. farkasbőrbe öltött testet gyömöszölt az ágyba.
pávára hasonlított ki gyanakvón figyel
készen szétcsipkedni kezeimet. elfüggönyözte
az ablakokat. elrejtőzött szemeim elől.
tudtam hogy a tarkómban lihegett.
belém fojtotta a szuszt és áttetszővé tette a dolgokat
melyekre pillantást vetettem.
megvetően szólt hozzám:
te aki kovakövet csócsálsz kivárod hogy megfizess
megtanulsz emlékezni mindarra amit feledtél
én vagyok a tudás amit éberem megálmodtál
ami után megfordulsz és sötétre vált
apa aki sohasem tér vissza
tenger amiről emésztő láng
jön feléd.
ki hatalmasabb a háborúnál
én aki semmiről sem kérdezlek
a sziget ami után csak neve marad fenn
az uzsorás aki adósságba ver
a fegyver ami öl még mielőtt kirántanak
vagy a kígyó aki ott tanyázik ahol semmi dolga.

KOLLÁR ÁRPÁD fordításai